

Őrangyal

Az emberek nem hisznek a természetfeletti lényekben. Élő ember még nem találkozott ilyen teremtményekkel. Egyik este képtelen voltam elaludni. Órákig forgolódtam az ágyamban. Egyszer csak valami zajt hallottam. Megjelent előttem egy angyal. A szárnya fekete volt, a szeme mint a sötét éjszaka. Bevallom, egy kicsit megijedtem. Közelebb jött hozzám, én pedig hirtelen becsuktam a szemem. Azt mondogattam magamnak: ez csak egy rossz álom. Éreztem, hogy egy puha kéz az arcomhoz simul, végighúzva rajta az ujjait, és így szól:

„Ne félj tőlem, nem akarok bántani.” Én erre kinyitottam a szemem, és így feleltem: „Te a pokolból jöttél, de ne féljek tőled?” Ahogy ezt kimondtam, a szárnyai eltűntek, a szeme kékre változott és egy fekete tigris állt előttem. Tágra nyílt szemekkel néztem rá, miközben ő széles mosollyal vigyorgott. Magamhoz térve megjegyeztem, hogy ez nem csak egy álom, több annál.

„Még mindig félsz?” – kérdezte morogva. „Miért jöttél?” – néztem rá, és egy lépést tettem felé. Már nem féltem tőle annyira. „Milyen kíváncsi valaki” – mondta – „de ha már így rákérdeztél, az őrangyalod vagyok.”

„Az őrangyalom?” – kérdeztem csodálkozva, ő erre csak bólintott. Ül le, mondta, mindent elmesélek neked. Azért jöttem, hogy megóvjalak a gonosztól. Régen nekem is fehér szárnyaim voltak, de elkövettem egy hibát, így a pokolba száműztek. Ahogy ránéztem, a szemében csalódottságot, fájdalmat és egy cseppnyi reményt láttam.

„Mit követtél el, hogy ilyen kegyetlen büntetésre ítélték?” „Beleszerettem egy emberbe, ami nekünk tilos. Sok áldozatot hoztam érte, és most itt vagyok” – nézett a szemembe őszintén. Egy kiáltás hallatszott lentről, anya volt az. Pár másodperc múlva már az ajtót nyitotta volna, mikor az őrangyal hirtelen köddé vált. Én csak néztem előre, mire anya megkérdezte: „Jól vagy, kicsim?” Bólintottam, mire ő odajött hozzám, adott egy puszit a fejemre és kisétálva az ajtót is becsukta maga mögött.

Én meg ottmaradtam egyedül a gondolataimmal. Hogy történhetett ez? Miért pont velem? – tettem fel a kérdéseket. Nem tudtam, mit tegyek, így a gondolataimat félre téve megpróbáltam elaludni. Nem sikerült. Rengeteg dolog kavargott a fejemben. A szélesre tárt ablak felé pillantottam, de nem láttam semmit, így a falat kezdtem el bámulni. Mikor megint az ablak felé tekintettem, ő ott állt az ablakom közelében. Odajött hozzám és leült az ágyam szélére. Én felültem és kérdőn néztem rá. Ő közelebb jött és egy nyakláncot rakott a nyakamba.

„Ez távol tartja a gonoszt” – mondta, mire megint menni készült volna. Én megfogtam a kezét. „Félek. Ne menj el!” – kértem.

„Ne félj, nem lesz semmi baj, én vigyázok rád. Most mennem kell, de még visszajövök.”

Azzal el is ment. Én visszadőltem az ágyra, becsuktam a szemem, és most már el tudtam aludni.

Bessenyei Kitti